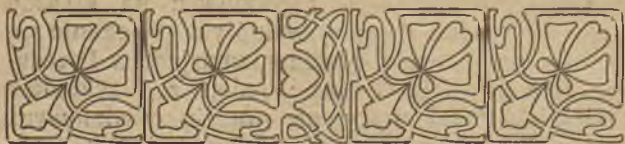

Zakończenie sensacyjnego procesu politycznego w Warszawie: P. Aleksander Lednicki, b. przewodniczący Komisji Likwidacyjnej w Rosji i znany działacz polityczny oskarżył redaktora nac. „Gazety Warszawskiej” Zygmunta Wasilewskiego o oszczerstwo i zniesławienie. Sąd uwolnił po 8-dniowej rozprawie red. Wasilewskiego, uznając jego „dobą wiarę”.

niowy poświęcony uczczeniu rocznicy powstania 1863 roku. Gimnazjum pszczyńskie, jako dawna szkoła książęca, ufundowana przez właściciela Pszczyzny, niemieckiego księcia Hansa Henryka XI, po przejściu na etat Państwa polskiego, skupiło w murach swych okazałą liczbę uczniów, między którymi arystokratyczne rody polskie książąt Radziwiłłów, Czetywtyńskich, Sapiechów dalej hr. Zamoyskich i Potockich zapisały tu swych synów. Z racji przypadającej rocznicy powstania uczniowie gimnazjum, pozostającego pod dyktando prof. Michała Kosta, zorganizowali obchód styczniowy w sali teatralnej przy ul. Polskiej. Okazało się, że uczniowie wywiązali się z zadania nader korzystnie, spotykając się z aplauzem społeczeństwa. Punktem kulminacyjnym wieczoru było odegranie scen dramatycznych z „Dziadów” A. Mickiewicza, z których podobizny zamieszczamy obok. Podnoszono zalety wystawienia tego arcydzieła, znakomitą grę, oryginalne dekoracje ad hoc malowane, kostiumy stylowe oraz reżyserję całego wieczoru, spoczywającą w rękach utalentowanego artysty i kompozytora profesora gimnazjalnego p. Jerzego Soplicy. Obchód opisany pozostał miłą i drogą pamiątką, jaka zrodziła się w sercach młodzieży w myśl hasła „czcijmy czyny ojców naszych”, — Z półmiliardowego dochodu zakupiono książki do czytania dla biblioteki uczniowskiej.

P. Adolfo de la Huerta, przywódca rewolucji meksykańskiej.

Po zgonie Lenina.

Są ludzie — pożary, ludzie-kataklizmy, którzy wstrząsają podwalinami cywilizacji, niszcząc bez pardonu zarówno jednostki, jak i całe klasy społeczne, zapatrzeni, jak w tęczę, w swą doktrynę, nie widzący nic poza nią i dążący uparcie do wymarzonego celu, choćby rzeczywistość zadawała kłam ich twierdzeniom.

Imię Lenina powtarzała Europa początkowo ze zgrozą, potem z nienawiścią, a zgon jego wywarł na całym społeczeństwie Zachodu różne, a jednak bardzo silne, fascynujące wprost wrażenie.

Krwawy car przed sądem Boga!

Gdy Kalenin oznajmił delegatom, zebranych na kongres w Teatrze Wielkim w Moskwie o śmierci dyktatora, olbrzymia sala stała się, jak donoszą pisma sowieckie, widownią niewidzianych nigdy i nigdzie scen rozpacz. Rosja komunistyczna opłakiwała wtedy czerwonego swego bożka, prawdziwego ojca b. Iżewizmu.

Venizelos na pokładzie parowca „Andros” u brzegów greckich. Kilkakrotny wygnaniec przywołany przez kraj z powrotem, nie zdołał jednak opanować rozkielzanych namiętności. Złamany wiekiem, niepowodzeniem i chorobą podał się po krótkim sprawowaniu władzy do dymisji i złożył rząd Grecji.

Lenin zmarł 21 stycznia o godz. 7-mej wieczór w Gorkach, małej miejscowości, oddalonej o 45 km. od Moskwy na paraliż ośrodków nerwowych, który półtora roku temu powalił go z nóg i pozbawił władzy w członkach.

Miejsce Lenina zajął wtedy tryumwirat, któremu przewodniczył Zinowiew.

Lenin (Włodzimierz Ilicz Uljanow) był jednym z nielicznych wśród wybitnych działaczy bolszewizmu rdzennym Rosjaninem. Pochodził on z drobnej szlachty urzędniczej i to może było powodem niezwyklej jego popularności wśród ludu, nieufnie odnoszącego się do żydów i cudzoziemców.

Rewolucja w Meksyku: Siedziba rządu w Veracruz.

Ostatnie chwile Lenina: Przy chorym siedzi żona jego — Krupskaja.

Urodzony w Simbirsku na Uralu w r. 1870 Ojciec jego był inspektorem szkolnym. Jako siedemnastoletni chłopiec zaczął studia na uniwersytecie w Kazaniu, skąd został wydany za knowania rewolucyjne. W tym mniej więcej czasie powieszono jego brata za udział w zamachu na cara Aleksandra III.

Włodzimierz Uljanow przenosi się wtedy na uniwersytet Petersburski i wybija się jako niezrównany agitator i organizator socjalizmu. Ożenił się tam ze skromną urzędniczką. Wkrótce potem został zesłany na Syberję, gdzie jednak pozostawał tylko 3 lata. Mimo ścisłego dozoru policji, nie przestał działać, skłaniając się ku lewicy socjalizmu — bolszewizmowi.

Ostatnia jego rola po upadku caratu znaną jest wszystkim. Dopiero wtedy odkrył on swoje prawdziwe oblicze. Stał się jednym z najsilniejszych elementów rozkładu i, operując hasłami, budzącymi najniższe instynkta ludzkie, raptownie dochodził do władzy.

Niesłychanym w dziejach ludzkości terrorem zmusił ciemne, bierne masy do ślepego posłuszeństwa. Zburzył stare rządy, zachowując najciemniejszą ich stronę: samowładztwo i policję polityczną.

Mimo coraz węższego zdrowia nie przestawał Lenin być najzawziętym rzecznikiem propagandy komunistycznej za granicą. Pod koniec swego życia stał się świadkiem bankructwa idei bolszewizmu, czyniącego coraz dalej idące kompromisy i to był cios, który go dobił.

Krwawy eksperyment nie udał się. Jego twórca już w grobie. Warto zastanowić się, ile nieszczęścia spowodować może zaślepienie. B. W.

Wojna domowa w Meksyku: Prezydent Obregon.